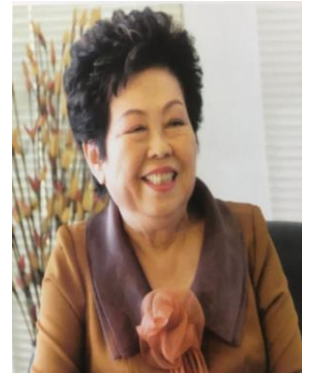

สรุปคำกล่าวสุนทรพจน์ของผู้ได้รับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์
ประจำปีการศึกษา 2553 รุ่นที่ 12

ปริญญาศิลปศาสตรคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ประเภททั่วไป

ชื่อ-สกุล นางจรรยาสมุทร วันเวคิน

สวัสดีท่านผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหาดไทย คณาจารย์ และบัณฑิตทุกคน

ก่อนอื่นต้องขอเรียนว่า การกล่าวแสดงความคิดเห็นต่อคณาจารย์และบัณฑิตครั้งนี้เป็นแง่คิดและมุมมองของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งได้ทำงานทางด้านธุรกิจควบคู่กับงานสังคมมาเป็นเวลานานกว่า 50 ปี บัณฑิตซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ก็ขอให้ทำใจสักนิด และตั้งใจเก็บเกี่ยวเอาประสบการณ์ของผู้อาวุโสไว้เป็นต้นทุนที่จะดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตนอกเหนือจากสรรพวิชาที่ได้รับในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ประเด็นที่จะให้เป็นแง่คิดกับทุกท่านคือ ธุรกิจหรือการรับราชการนั้นต้องการอะไรจากท่าน ทำอย่างไรจะสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข เพื่อเป็นเส้นทางสายแรกแห่งความหวัง เพื่อก้าวจากรั้วมหาวิทยาลัยสู่สัมมาชีพ

ในประเด็นแรก ดิฉันได้ตระหนักว่าการบริหารจัดการนั้นยากที่สุดคือการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ ผู้บริหารต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์เพื่อให้มีที่นั่งที่มั่นคงในหัวใจบุคลากรนั้น ก็คือสร้างความเชื่อมั่นและความศรัทธา วิธีที่ดิฉันใช้คือน้ำใจ สร้างมิตร ชีวิตสร้างงาน และให้ความสำคัญกับทุกความเห็น ทุกฟันเฟืองในองค์กร จะต้องประสานสอดคล้องและส่งต่อ วันนี้ท่านเป็นเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่มีความคิดอันบริสุทธิ์แจ่มใส มีพรสวรรค์พิเศษบนปลายนิ้วที่ส่งสัมผัส เพื่อให้ระบบเทคโนโลยีได้ทำงานตามประสงค์ แต่สถานที่ประกอบการต้องการมากกว่าคือมันสมองของท่านไม่ว่าจะเป็นธุรกิจ อุตสาหกรรม หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ แม้กระทั่งภาคการเกษตรมันสมองที่คิดเป็นทำเป็น เทคโนโลยีเป็นเพียงตัวช่วยให้เร็วและแม่นยำเพื่อความปราดเปรื่องให้สมองเท่านั้น สิ่งที่ต้องคือการคือ ความจริงใจ ความภักดี และความรักในหมู่คณะ ดิฉันบอกได้ตรงนี้เลยว่าการเตรียมความพร้อมเพื่อเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดีที่สุดขององค์กรนั้น คือ การเป็นนักอ่าน ไม่เพียงแต่อ่านหนังสือ ต้องสามารถอ่านใจคนได้ โดยอ่านให้เป็น คิดให้เป็น สามารถบูรณาการความคิดให้เกิดประโยชน์สูงสุด คำสอนแบบโบราณที่ว่า “อันความรู้ รู้กระจ่างเพียงอย่างเดียว ขอให้เชี่ยวชาญเถิดจะเกิดผลนั้น” ดิฉันเชื่อว่าไม่ล้าสมัย แต่ถ้าปัจจุบันเรียนรู้หลาย ๆ อย่างพร้อมกันไม่ดีกว่าหรือ ทุกท่านเข้ามาที่นี่เพื่อมาหาความหมายและใบปริญญากระดาษใบเดียวที่ท่านได้รับ เมื่อก้าวอย่างเชื่อมั่นออกไปจะต้องเป็นกระดาษแห่งปัญญาซึ่งรวบรวมความภาคภูมิใจและพลังแห่งชีวิตอันล้นปรี่ ด้วยเลือดนักสู้คนรุ่นใหม่ที่สามารถหยิบเอาความรู้เหล่านั้นมาใช้งานได้ไม่จบสิ้นถือว่าเป็นยอดคนเหมือนมีผลไม้หลายชนิดในตระกร้าที่สามารถเลือกหยิบมาได้ตามใจชอบ และท่านเป็นเสมือนผลไม้ทรงคุณค่ายิ่งที่องค์กรต้องการเลือกไว้

ประเด็นที่สอง ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข บัณฑิตทุกท่านคงเคยได้ยินคำว่า “ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรม แต่ไม่เคยมีใครกล่าวว่า จะอยู่ในกรุงโรมให้มีความสุขได้อย่างไร” การใช้ศาสตร์และศิลป์ในการอยู่ร่วมกันในสังคมได้นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชโองการว่า ต้องมีคุณธรรม 4 ประการคือ 1. มีัจฉธรรมความซื่อสัตย์กตัญญู 2. มีเมตตาธรรม 3. มีจริยธรรมความประพฤติที่ดี

งามเหมาะสม 4. มีมโนธรรมคิดดีทำดีเป็นกุศลจิต คุณธรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเท่านั้น ยังทำให้สังคมเป็นสังคม ที่พึงปรารถนาเป็นสังคมที่เจริญแล้ว ตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสว่า ถ้าอยากอยู่ในที่เจริญ เราต้องสร้างความเจริญให้กับที่นั้น ๆ โดยการอยู่ร่วมกันของผู้คนที่แตกต่างกัน ทั้งพื้นฐาน ทั้งสิ่งแวดล้อม อุปนิสัย ความเชื่อทางศาสนา การเมือง และตัวแปรอื่นอีกหลากหลายต่างกรรม ต่างวาระเป็นเรื่องที่ต้องคิดอย่างสุขุมในดินแดนภาคใต้ของประเทศไทยนี้มีธรรมชาติอันสวยงามสามารถแปรเปลี่ยนเป็นโหดร้ายได้ ดังเป็นที่ประจักษ์มาตลอดเวลา ผู้คนส่วนใหญ่จึงคิดเร็ว ตัดสินใจเร็ว ทันเวลา ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ มีสถานการณ์มาเป็นตัวสร้างวีรชนอยู่ทุกขณะจึงต้องมีเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตรให้มากไว้ด้วย

ดิฉันจึงขอฝากเรื่องมิตรอันไม่พึงประสงค์ 4 จำพวกไว้เพื่อหลบหลีกให้ห่างไกล คือ พวกจับผิดริษยา อาฆาต และชาติวิสสการพราหมณ์ คือพวกชอบยุแหยงตะแคงรัว แต่ต้องตระหนักด้วยว่ากัลยาณมิตรนั้นได้มาด้วยวิถีแห่งกัลยาณมิตร เมื่อบรรลุความสำเร็จเพียง 2 ประเด็นที่กล่าวมาแล้ว ท่านอยู่ไหนก็อยู่ได้ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ สามารถเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคม สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และนำความเจริญมาสู่สังคมได้ สมกับที่เป็นบัณฑิตมหาวิทยาลัยหาดใหญ่และไม่เสียที่ที่เป็นความหวังของครอบครัว โปรดรำลึกไว้เสมอว่าชีวิตนั้น ต้องสู้จึงจะชนะ ปัญหาและอุปสรรคไม่ใช่กำแพงขวางกั้นแต่เป็นสิ่งที่ทำลายของคนทรนง เมื่อท่านทำตัวเป็นตุ๊กตาล้มลุก ถ้าล้มแล้วก็ต้องลุก ยิ่งลุกยิ่งแกร่งยิ่งโต เพราะมีอุปสรรคมากมายที่เราจะต้องแก้ไข ดิฉันขอใช้เวลาเพียงเท่านี้ในการถ่ายทอดมุมมอง และประสบการณ์ตลอดการทำงานที่ผ่านมา และจะมีความสุขมากหากข้อคิดเหล่านี้เป็นประโยชน์บ้าง และขอฝากถ้อยคำจากใจแก่นักศึกษาทุกท่าน

โรงเรียนสอนวิชาการอ่านเขียนคิด	ส่วนวิชาดำรงชีวิตสังคมสอน
ในหนทางที่ทอดไกลหลายคนจร	หากรีบร้อนเกินไปไขว่คว้าดี
เรื่องร้ายร้ายกลัวก็มากล้าก็พบ	सानให้จบจึงมีค่ากว่าหลบหนี
ปล่อยวาจาเป็นนายเราไม่เข้าที่	น้ำจิตมียอมจะได้น้ำใจคืน
บัณฑิตอันองอาจของหาดใหญ่	จงมีใจสำนึกรู้เป็นผู้ตื่น
อนาคตคิดความหวังอันยั่งยืน	ที่หยิบยื่นทดแทนคุณแผ่นดิน

ขอความสุขสวัสดิ์และอนาคตอันรุ่งโรจน์ เป็นของบัณฑิตทุกคน

นางจรรยาสมร วัฒนเวคิน
วันเสาร์ที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2554